

и благодарны-ты и неодобрение на непослушны-ты и не благодарны-ты.

Нѣ не казвамы че единъ человекъ ще приеме всичко за кое-то ся е молилъ, въ сжще-то врѣмя и съ сжщый-тъ начинъ, съ кой-то го е той просилъ, нѣ казвамы, че оня, кой-то ся моли съ единъ приляченъ начинъ, и като прѣпорѣчва всичкы-ты си работы въ благоугодно покорение на единъ прѣмждръ, жялостивъ и вѣренъ Богъ, има причинъ за увѣреніе, че Богъ ще ся погрыжи за работы-ты му и ще гы оправива за най-голѣмо-то му добро. Никой разумень и благочестивъ человекъ не може да проси за още повече нѣщо. Слѣдовательно, ные трѣбва да чякамы, за отговоръ на молитвы-ты ни особно за *свѣшскы* благословения, съ увѣреніе че ще го приемень, само кога-то такъвъ отговоръ е за наше-то най-голѣмо добро. Нѣ понеже *духовны-шы* благословения, т. е. наши-ты нравственны напѣдванія, безсжмнение сж за най-голѣмо-то ни добро, то е вѣроятно че оны, кой-то гы проси ще приемень отговоръ въ нѣговото лично напѣдваніе кѣмъ добродѣтель.

Понеже сношенія-та на всичкы-ты человекы съ Бога сж почти сжщы-ты, за това всичкы еднакво имжть нуждъ да ся молятъ, и всичкы еднакво ще погынжть ако живѣжть безъ молитвъ. За това прочее, длѣжности-та на всичкы человекы, стары и млады, мждры и слабоумны, е да ся молятъ. Нито натегнуваніе-то отъ другы длѣжности, нито кон-да-было голѣмы работы не сж доволны за извинение за да ся не молятъ; зачто-то колкото сж пò-много и пò-важны длѣжности-ты ни, толко пò-важна ще бжде наша-та отговорность, и толко пò-голѣма е нужда-та ни за божественнъ помощъ. Нито младость-та не е нѣкое извинение за това небрѣженіе, освѣнь ако наша-та простота, слабость и немощъ е една причина за да ся необърнемъ за помощъ кѣмъ онова сжщество, въ кое-то, отъ нужно-то му естество, ся намирать неисчерпимы-ты сѣкровища на безкрайнъ мждрость и вѣчнъ силъ.

ПЫТАНІЯ.

1. *Кога-шо умирашь, неще ли да искашь да бѣше пишаялъ шакыва чувствя, каквы-шо ся изисквашъ отъ насъ кога ся молимъ?*